український католицький часопис

МІСІОНАР

РІК ЗАСНУВАННЯ 1897 № 10 (24) * ЖОВТЕНЬ 1994

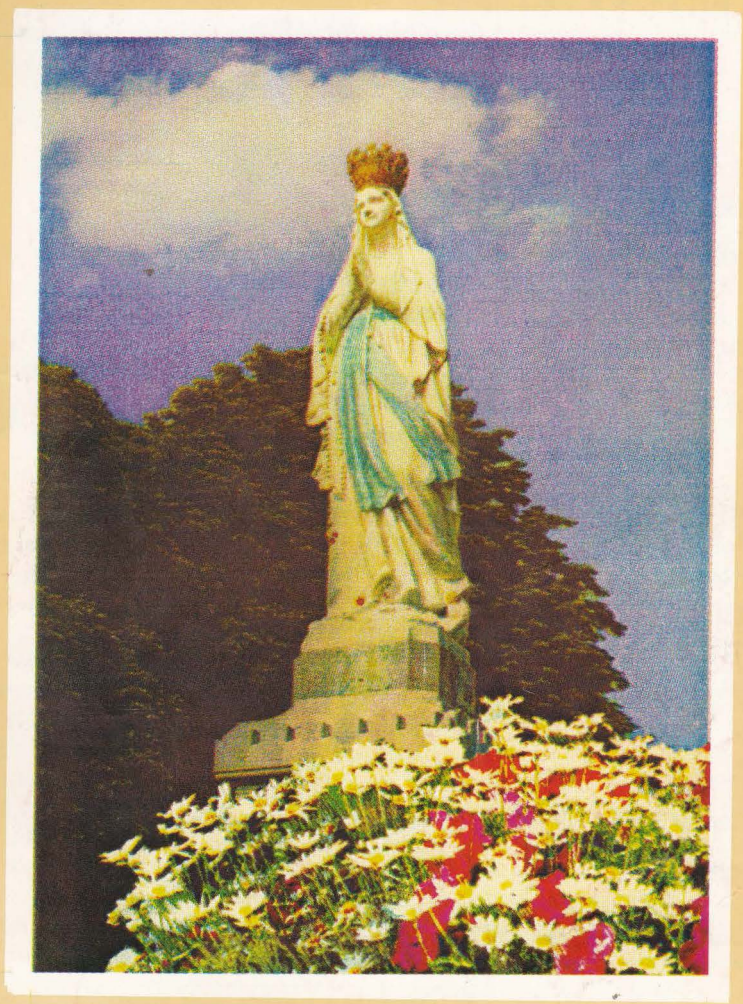

МІСІОНАР
ПРЕСВЯТОГО ІСУСОВОГО СЕРЦЯ

Український католицький часопис

Головний редактор о. Василь Зінько, ЧСВВ

Адреса редакції:
м. Львів, 290019,
вул. Б. Хмельницького,36
Святоонуфріївський монастир ОО. Василіян
тел. 72-46-94

Віддруковано з готових діапозитивів у Жовківській книжковій друкарні видавництва Отців Василіян «Місіонер».

Адреса друкарні: 292310, Львівська обл., м. Жовква, вул. Василіянська, 8.

З М І С Т

Від редакції 1
Наміреня апостольства молитви на вересень 3
Зустріч Папи Римського із сім'ями всього світу 5
о. Павло Мадяр, ЧСВВ
Зішли свій дух 6
о. Василь Зінько, ЧСВВ
Яка сповідь - особиста чи громадна? 8
о. Василь Зінько, ЧСВВ
Думки молодих 9
о. Василь Зінько, ЧСВВ
Чим то може і повинна наша молодь займатися? 9
о. Василь Зінько, ЧСВВ
Отрута зі Заходу 10
Анжеліка Татомир
Покликані любити Бога 12
бр. Левко Гірник
Таємний світ людської душі 16
о. Василь Зінько, ЧСВВ
Два роки на Збоїсках 18
Велика віра духовного провідника. 20
Рідкісний ювілей 21
о. Василь Зінько, ЧСВВ
Поїздка до Дори і Яремча 23
Д. Артемовська
Катехизація дітей 24
З місійного руху 27
Місійний рух у Білоголовах 27
До Небесного Отця 28
Марійські вісті з Літманової 29
Святого Спаса в Ремові 31
Куток дитини
Торта не печеться 32

● Передруки і переклади дозволені за поданням джерела.
● Редакція зберігає за собою право виправляти мову і скорочувати надіслані матеріали.

ВІД РЕДАКЦІЇ:

ВІД ПІДПІЛЛЯ ДО БЕЗДІЛЛЯ!

Говорить одна жінка під церквою до священика-місіонаря: "Чого то, отче місіонарю, ми в підпіллі були такі ревні та завзяті і готові були на все і навіть на смерть за віру. А от теперки на свободі люди поробилися такі мляві та ліниві"...

- На це, пані, відповідь дуже проста, бо віра Христова ведеться тим законом її основника: "Мене переслідували, і вас будуть переслідувати. Хто хоче бути моїм учнем, хай бере свій хрест на себе та йде за мною". А теперка люди подібні до того чоловіка, що з великим трудом дерся на вершок гори. Допавши вершка, впав бездушно і навіть не ладен пальцем ворохнути, бо він уже спочиває на лаврах.

- Та так не може бути з нашою релігією і вірою. Ми, як і сам Христос, маємо сказати, а це скажемо лише при останнім нашім віддиху: звершилося, ми сповнили наше завдання - спасли свою душу. І щойно тоді передамо в руки Божі нашого духа чи, пак краще, душу...

Отак то назагал настало між нашими людьми, і багато з них були підпільниками рідної Петрової Церкви, а попали зараз у безділля. Попали в нерухомий стан і думають, що вже осягнули те, чого можна лише осягнути, ставши на порозі вічності - у годині смерті!

Тим то сьогоднішні вірні експідпільні та тії, ще куди горші непідпільні грішать трьома великими і тяжкими гріхами, хоч з усього будуть сповідатися, а ці гріхи ганебно і безсоромно затаюють і навіть за гріхи взагалі не почитають.

Перший великий гріх і промах - це не користання зі свободи. Слава Богу, маємо її тепер. Не є ще вона аж така ідеальна, але є, і беззаколотно можна молитися, визнавати нашу віру, ходити у храм Божий, робити процесії та й навіть в установах почути про Христа та Його Божу науку... Але що ж? У церквах малувато людей, головно того козацького племени чоловіків.

Вони чогось, за старою звичкою, скорше попадуть до чайної, як до церкви. Не користає зі свободи й наша молодь. Їм у голові частенько дискотеки, і гадають, що свобода полягає користати зі заборонених овочів і їх ще нестиглими зривати і за це отримати усякі сором'язливі хвороби та кару Божу, що зветься СНІД чи AIDS!

Другим великим і тяжким гріхом нарікання. Куди б ти не повернувся, то тебе впрост заливає патякання про недобрих господарів або й взагалі нема господаря в Україні... Нарікання на економічну скруту і брак гроша. Хоч ніде, здається, не будується стільки нових домів і то ще таких виставних, як у нашій рідній Україні. А жіноцтво переганяє Захід у безстидній часто моді і усіма силами намагаються перегнати Америку і Захід у пустоті та й злодіяннях і наркотиках.

А знаємо добре, як то Господь не любив жидів-нарікайлів у пустині. Сорок років водив їх по пісках аж доки покоління нарікайлів не вимерло, хоч за чотири тижні могли люди попасти в Обіцяну землю Надйорданщину... Нарікала і сама сестра Мойсея Марія. І їй Бог не попустив, а зараз же обсіла її проказа. Хоч, як завважує святий наш отець Василій, нічого такого неправдивого не сказала, бо Мойсей таки мав жінку-чужинку, бо ж годі було йому шукати подруги життя зі свого народу у пустині. Розуміється, Бог Господь не змінився, і Він не терпить слухати лементів та зойків українського народу в Україні і поза Україною, що от так і не так. Та й ясно, що гласкати за таке нарікання не буде нашого народу, навіть тих віруючих: греко-католиків і православних та й ще православних греко-католиків. Нікого щадити не буде!

А третій великий гріх, що так помічується кожним туристом з діяспори з поза України, - це лінь. Багатьом не має охоти навіть псові хвоста зав'язати, як то мовить наш народ. Хоч не треба і туристів, і аж таких дуже добрих очей, як можна побачити, що робота в Україні йде так, як мокре горить... А лінивство - це мати всіх гріхів. Не дивуймося, що стільки тої неморальності є по наших родинах чи, як з чужого чешуть, сім'ях і установах та між загалом. Коли б взялися до праці, тоді б Україна стала одною з найперших держав світу і під матеріяльним, а ще більше під моральним оглядом. Отож візьмімся тепер рішуче до того безділля, щоб його прогнати з України, а воно куди шкідливіше та жахливіше, як попередні всякі нашестя зі Сходу та Заходу, а навіть і з Півночі!

Нові Залізці Зборівської єпархії
08.08.94,
о. Василь ЗІНЬКО, ЧСВВ

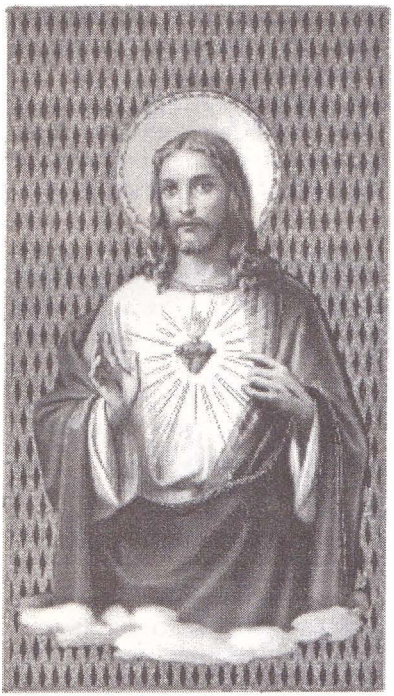

Оце, Серце, що так дуже полюбило людей...

МОЛИТВА ЩОДЕННОГО ПОЖЕРТВУВАННЯ ДЛЯ ЧЛЕНІВ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ

О, Божественне Серце Ісуса! У злуці з тим наміренням, з яким Ти на землі віддавав славу Богові і тепер щоденно віддаєш у Пресвятій Тайні Євхаристії, жертвую Тобі через Непорочне Серце Пречистої Діви Марії всі свої молитви, справи, слова, думки й терпіння нинішнього дня у винагороду за всі зневаги, образи і кривди, завдані Тобі.

Жертвую їх особливо за Святішого Отця Папу Римського, за святу Церкву, за навернення грішників і у всіх намірениях Апостольства Молитви, призначених на цей місяць і на сьогоднішній день.

Пресвяте Серце Ісуса і Марії, спомагайте св. Церкву і Україну!

Святий Йосифе, Покровителю і Заступнику приятелів Ісусового Серця, моли Бога за нас.

Святий Архангеле Михаїле, св. Миколаю, св. Володимире, св. Йосафате, Заступники України, моліть Бога за нас!

НАМІРЕННЯ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА ЖОВТЕНЬ:

ЗИЧЛИВІСТЬ МІЖ ПОСВЯТНИМИ СПІЛЬНОТАМИ

(Поблагословлене Святішим Отцем)

У Церкві здавна існують так звані посвятні спільноти. Вони діляться на різні класи. От чини. Це старинні монаші та чернечі спільноти, як василіяни, бенедиктинці, студити, францішкани чи кармеліти. До них причислюють ще й новіші улади, як от товариство Ісуса чи отці єзуїти.

Другий рід чернечих спільнот - це так звані згромадження. Вони, як і чини, мають членів, що зобов'язуються під присягою - обітами притримуватися стало євангельських рад, зокрема убозтва, чистоти і послуху. Чинів у Церкві багато, як от редемптористи, салезіяни, вербісти

та інші. Теж жіночі згромадження: і служебниці, йосафатки, йосифітки, Пресвятої Родини, мироносиці, Божої любови, катехитки св. Анни та інші. Згромаджень Церква має дуже багато, зокрема жіночих.

Є ще такі посвятні, що мають три обіти на євангеличні ради, але не носять ряс та не ведуть спільного життя, це так звані світські інститути. Вони новішого походження. Між їхніми Церквами українці створили перший такий інститут ще 1940 року в Бразилії: катехитки Серця Ісусового.

Чого бажає це наміреннЯ?

Воно пригадує посвятним спільнотам на дружність та взаємне спомагання у аскетичній та місійній праці.

Дружність буває тоді: 1) коли різні спільноти окремих укладів стараються жити у згоді та головно не перепиняють набору покликань до інших згромаджень. Спільнота складається з людей, що вмирають, відходять у вічність. На місце тих, що відійшли, мусять прийти нові члени. А також: 2) коли сприяють, щоб дана спільнота могла ширше розгорнути свою освятну молитовну та апостольську працю.

Власне тут часто бувають непорозуміння та ревнивість тих, що хотіли б мати монополь у Церкві.

У Голляндії стараються проголосити блаженним і згодом святим одного брата-ченця пассіоніста. Йому порадив вступити до тої спільноти отець єзуїт, хоч і єзуїти мають у себе братів-монахів. І добре зробив, бо показав зичливість і вирозуміння, що й другі спільноти мають право на нові покликання до себе.

Трапилося так в Бразилії у місцевості Пато Бранко Парана, що латинські сестри порадили своїй кандидатці піти до наших сестер катехиток св. Анни, бо вважали, що вона зможе більше причинитися для Божої слави у рідній Церкві, як у них. Це знаменитий приклад друголюбія та чернечої солідарності і дружності.

Ми знову ж нарід, який не може позбутися отого пороку: аби тільки мені було добре - чи моя хата з краю - іншої не знаю. Знаємо з минулого і чуємо зі сучасного, що комусь там дуже лежить на серці, аби були різні непорозуміння між священством і владиками, і між поодинокими чернечими спільнотами. А ця справа не від доброго духа, а тільки від злого, і часто чисто політична справа, щоб нашу Церкву скомпрометувати і перед миряНством, і перед вищими властями в Римі та й між іншими віровизнаннями, якщо їх за такі ще можна вважати.

А цього не сміє бути. Ми повинні почуватися усі як одна родина і собі взаємно помагати. Навіть воно дивно, що в нашій Церкві ми маємо так мало, зокрема чоловічих чернечих і посвятних спільнот. Це тільки нам на шкоду, бо коли є більше згуртувань, тоді є здорова ривалізація, і ніхто не спить, а кожен намагається стати першим. Це, ясно, треба чинити дозволеними і чесними способами та засобами.

Загалом ми стараймося більше пізнавати оту різнорідність дарувань чи харизм Святого Духа, які проявляються в різнорідності чернечих спільнот. Як Бог створив стільки різнорідних квітів та птахів і рістні та звірні, то чому мав би бути менше творчий та винахідливий у розвитку та різноманітості чернечих і посвятних громад?!

Напевне, що ні!

ЗУСТРІЧ ПАПИ РИМСЬКОГО ІЗ СІМ'ЯМИ ВСЬОГО СВІТУ

У Римі 9 жовтня цього року відбудеться зустріч з Папою сімей з усіх кінців світу. Ця зустріч становитиме завершення Міжнародного Року Сім'ї, що його проголосила на 1994 рік Організація Об'єднаних Націй, а католицька Церква урочисто приєдналася до святкувань цієї події. Свої святкування католицька Церква започаткувала 26-го грудня 1993 року урочистою св. Літургією, яку в імені Папи відслужив у Назареті кардинал Лопес Трухіль, Голова Папської Ради з питань Сім'ї.

Для успішного проведення Міжнародного Року Сім'ї, Вселенський Архієрей Іван Павло II в лютому місяці цього року видав окреме звернення до віруючих сімей усього світу, щоб встановити з ними діялог в світлі Божого Слова. В березні місяці Папа звернувся до державних керівників країн усього світу з посланням подібного змісту.

Ось програма зустрічі з Папою представників сімей з усього світу, що відбудеться в жовтні: в суботу, 8-го жовтня, від години 10 до 12 - молитовна зустріч в сімох римських базиліках групами за мовними ознаками. Пополудні всі зберуться на площі св. Петра, від години 16 до 19, щоб послухати повчань Святішого Отця і взяти участь у св. Літургії, яку він відслужить. В днях 6, 7, 8 жовтня відбудеться науковий Конгрес в приміщеннях Лятеранського університету, участь в якому візьмуть представники Єпископських Конференцій країн усього світу. Головною темою доповідей на цьому Конгресі буде: "Сім'я як серце цивілізації любови". Учасники Конгресу заслухають свідчень подругів про апостолят мирян, методологію виховання дітей, зокрема під релігійним і моральним оглядом, захист гідності подружжя, сім'ї та життя. В Енцикліці "Сотий Рік" Вселенський Архієрей Іван Павло II окреслив сім'ю як "першу й основну структуру на благо людської екології". Такої самої думки є мільйони людей не тільки серед віруючих, але й невіруючих, які захищають економічне й соціяльне становище родин, прав і гідности дітей та людей похилого віку.

ЗІШЛИ СВІЙ ДУХ

"Як прагне олень до джерел вод,
так прагне душа моя до Тебе, Господи!"

Якщо є якась гарна і глибока тема до душевних розмов, так це тема про голод душі, який ніколи нічим ненаситний і який найбільше свідчить, хто ми такі. Наші душі так сильно пов'язані з Богом, з вічністю, що вони ніколи не будуть задоволені, поки не осягнуть своєї цілі. Суха земля поки не зволожена, поки не нап'ється вдосталь дощу і небесної роси, доти залишиться безплідною. Людська душа, поки її не торкнеться Божий Дух, поки її не просвітить світло Вічності, залишиться в темноті, під тягарами життя, яке буде її гнітити все більше і більше, поки не зломиться її людська гордість, поки не буде змушена визнати: НІЩО, АЛЕ БУКВАЛЬНО НІЩО, НЕ МОЖЕ ЗРОБИТИ ЇЇ ЩАСЛИВОЮ, БО ВОНА ПРИЗНАЧЕНА ДО ЧОГОСЬ ВИЩОГО!

ВСЕ ХРИСТИЯНСТВО ДАЄТЬСЯ ЗБАГНУТИ У ЦИХ СЛОВАХ: БЕЗ БОЖОГО ДУХА МИ НІЩО! Влада, багатство, краса, сила, наука, мистецтво є нічим, є якоюсь глупою спокусою, що лише зводить з дороги, якщо не стає на службі ВІЧНОСТІ. Бо людське життя або щось варта і тоді творить щось вічне, або воно нічим не різниться від комарика однодневки, який зникає того дня, коли народився.

Що як дуже важко відкритись кожній людині перед ДУХОМ ВІЧНОСТІ, ПЕРЕД ДУХОМ СВЯТИМ і йти лиш за його натхненнями, можна зрозуміти з

останніх слів Христа, сказаних на завершення його одинокої місії: ДАТИ ЛЮДЯМ СЛОВА ВІЧНОГО ЖИТТЯ: "Для вас краще, щоб Я відійшов, бо якщо б Я не відійшов, Дух Святий би не прийшов... А Я іду і зішлю Бога Вам. ВІН - ДУХ ПРАВДИ І НАВЧИТЬ ВАС ВСЯКОЇ ПРАВДИ... І ПЕРЕБУДЕ З ВАМИ ПОВІКУ".

- Хто то ДУХ СВЯТИЙ? Це той же Триєдиний Бог, який остаточно звертається до нас своїм ЄДИНИМ ЛИЦЕМ - ЛИЦЕМ ЛЮБОВІ. Він так завершує своє творіння і відкуплення. Як Отець-ТВОРЕЦЬ виявив нам свою всемогутність, як Син-ВІДКУПИТЕЛЬ - своє

милосердя, а як ДУХ-ОСВЯТИТЕЛЬ - єдність Божества, що вповні передається свому творінню, щоб з них зробити своїх дітей, нових "богів", призначених до тої ж слави і того ж щастя, яким Він володіє від вічності. А тепер спитайте себе, чим було б людське життя без цього вигляду на вічне життя.

Ви скажете: легко це говориться, та важко віриться. Людина жила і ще живе, мов тварина. Бог допустив на людину тисячі спокус, ворогів Бога незлічима сила, їх хитрість і злоба не піддаються жодному зображенню. Атеїсти експериментували і ще далі пробують з людини зробити просту тварину, і найкращі люди продають свою совість за пару сотиків, з жадності чи страху роблять речі сто раз гірші, як зробив Юда, а тут говориться: Божа Дитина, Учасник Вічного Царства, у славі і щастю майже рівня Богу і т.д... Легко говориться, та важко віриться... Але розумному, думаючому чоловікові НЕ ВІРИТИ НЕМОЖЛИВО. На тій вірі поставлена вся доля світу, весь змисл життя. Якщо у світі є лише одне обличчя, те, що нам показує гріх, якщо світ - лиш одна підлість, зрада, жорстокість, нечистота, смерть, розклад і гниль..., то чому з тим ніхто не хоче миритись..., а найкращі люди воліють бути свідомо мучениками за правду, добро, чистоту, як рабами гріха? Чому до цього марного, убогого світу всі кращі люди, але і всі страдаючі, ПРИЗИВАЮТЬ ДУХА ПРАВДИ, ДУХА ЛЮБОВІ? ЗІШЛИ СВІЙ ДУХ! І чому наш СПАСИТЕЛЬ сказав так тверді слова: "НЕ БІЙТЕСЯ, Я СВІТ ПОБІДИВ"!?

Але спитаймо: Хто не вірить?! Чому не вірить? Один мудрий чоловік сказав: "Про віру не варто сперечатися. На кождий аргумент є антиаргумент, все, що твердиться, можна заперечувати, бо говориться про такі речі, які не даються пощупати пальцями. ВИРІШУЄ ТІЛЬКИ ОДИН ФАКТ: ТИ ХОЧЕШ БУТИ ЛЮДИНОЮ, АБО НІ! Якщо хочеш бути людиною, тоді все, що іншим виходить на зло, тобі вийде на добре. "Нас проклинають, а ми благословляємо..., нас умертвляють, а ось ми живі..., ми нічого не маємо, а всіх збагачуємо!"

Перед нашими очима завжди малюється реальний світ, повний гріха, страждання, смерті і розкладу..., але в той же час над руїнами цього світу підноситься світ Духа, який збирає з тих руїн все красне, святе, чисте, невмируще. І ми можемо у тому світі бути РАБАМИ або свобідними. "Хто сіє на тілі, пожне зітління..., хто сіє духовне, пожне Життя ВІЧНЕ". Віра - це така сила, що пробивається крізь всі перешкоди, всі обмеження. "Побіда, якою ми побідили світ - це віра наша", - каже св. Іван. Невіра позбавляє нас всього, отже і тої сили, що нас може зробити справжніми людьми, бо тоді людина капітулює перед труднощами, перестає боротись за правду і справедливість..., через невіру ми мовби попадаємо в тюрму, де вже не видно чистого неба і ясних зірок. А віра нас робить спільниками всього доброго, що осяяв наш світ через всіх своїх добрих і шляхетних людей: "Ми володіємо не лише своїми власними силами для того, щоб любити, розуміти Бога і Йому служити, але силами всіма, взятими разом, почавши від Преч. Діви Марії і всіх блаженних в небі аж до того убогого африканця, хворого на проказу, що з дзвіночком в руках з

наполовину згнившими устами виговорює слова Сл. Божої. Все творіння видиме і невидиме, вся історія, все минуле, все теперішнє і будуче, вся природа, всі скарби святих, збагачені ласкою - все це у вашому розпорядженні, все те наше продовження і наша чудесна зброя. Всі святі, всі ангели належать нам. Ми можемо скористатись розумом св. Томи, правицею св. Михаїла, серцем Жанни д'Арк, Катерини Сієнської і всіми скритими можливостями, яких нам треба лише доторкнутись, щоб вони пішли в рух. Все, що тільки родиться доброго, великого і прекрасного від одного краю до другого..., все, що святе, є мовби діло наших рук. Героїзм місіонарів, натхнення вчителів, відвага мучеників, геній мистців, гаряча молитва монахинь - все це мовби і в дійсності це ми! Від Півночі до Полудня, від Альфи до Омеги, від Сходу до Заходу - все це представляє з нами одно, ми в нього одягаємось, ми приводимо його в рух". Клодел. Св. Дух не може робити щось меншого.

о. Павло МАДЯР, ЧСВВ

ЯКА СПОВІДЬ - ОСОБИСТА ЧИ ГРОМАДНА?

У час місійних діянь по різних місцях запитують вірні: чи можна сповідатися колективно? От священик каже: «Жалуйте за гріхи, і я вас колективно розрішаю з гріхів ваших, і можете йти до св. Причастя...»

Ось вам відповідь. є лише кілька випадків, коли можна священикові давати загальне розрішення. А ці випадки такі: 1. Коли грозить небезпека смерти багатьом особам, наприклад, при літаковій чи корабельній катастрофі. Тоді священик закликає всіх збудити жаль за гріхи і уділяє загального розрішення з тої причини, що неможливо в такім випадку кожного зокрема вислухати і сповідати. 2. Коли воїни йдуть на війну і просто неможливо таку кількість людей поодиноко висповідати, тоді Церква здавна дозволила дати колективне розрішення. В інших випадках Церква не дозволяла і тепер не дозволяє на таке колективне розрішення. Хто ж з нього користає, то хай знає, що на тяжкі гріхи воно ніякої вартості не має і в цім випадку без особистої сповіді навіть сам папа не може розрішити...

Особиста сповідь взята зі слів основника сповіді Господа нашого Ісуса Христа. Коли він по воскресенні з'явився апостолам і сказавши їм: «Мир вам та прийміть Святого Духа», мовив ще таке: «Кому гріхи відпустите, то їм відпустяться перед Богом, а кому задержите, то їм задержуться, не простяться і перед Богом». Тимто священик має знати гріхи кожного зокрема - кому можна простити, а кому годі розрішення дати. При колективній сповіді це цілком неможливо. Отож, з постанови і слів самого Творця цієї тайни виключене, щоб могла існувати колективна сповідь.

Те, що хтось там поступає і розрішує колективно і хтось там з того користає, мовляв: то справа священика, то хай знають, що колись обидва будуть відповідати перед Христом Господом, і він їм пригадає на свою постанову. Та вже буде запізно. І подумайте добре, куди то попаде такий "колективний" каянник, а ще гірше - яка кара чекає отакого лінивого слуги сповіді, що колективно розрішує чи й сповідає. Недарма одна сектантка казала: чого ви, священики, берете людські гріхи на себе. Коли священик сповідає так, як велить Христос, то прощає гріхи або їх затримує в імені Божім, але коли колективно, то саме і бере оті чужі гріхи на себе і тоді, певно, попаде під кару лінивого слуги!

о. Василь ЗІНЬКО, ЧСВВ

ДУМКИ МОЛОДИХ

Вже не раз мені доводилося запитувати молодь про те, що то вона думає та гадає про телевізійні програми і так дальше. Виявилося, що чимало молодих людей уважає чапіння коло телевізора стратою часу і то часу, додамо від себе, призначеного на спочинок, бо найбільше кріпить сон той допівночі.

Другим таким недоліком чи й небезпекою телевізора, як це самі хлопці та дівчата спостерегли, є шкідливість для зору. Іншими словами, телевізор є псувачем зору отого великого Божого дару людям.

А ще тому, що телевізор - це промені рентгена, які своїми діяннями, коли довго оглядати телевізійні програми, спричиняють пораження мозку, а в жінок пошкоджують споруди материнства. Тому-то телебачники стають обмеженими, а жінки безплідними чи й породжують потомство з дефектами. Про це науково доказує лікар д-р Степан Зощук у своїй праці про здоров'я.

Не будемо вже казати про те, що самі програми телебачення в великій кількості - це еротичні чи й порнографічні фільми, які не лише засмерджують очі та вуха, але й дощенту нищать почуття моралі та незайманості в глядачів.

о. Степан Гоббі з Італії, який пропагує набоженство до Пренепорочного Серця Марії, записав її бажання, щоб священики не дивилися телевізійних програм, бо тратять дух молитви і самого священичого духа. Отож бачимо, що телебачення не є аж таке то корисне, як на перший погляд здавалося б. Тому будьмо чуйні та уважні і вимагаймо порядної програми, щоб вона нас і наших дітей виховувала. Виробляла духа християнського і навчала любити нашу державу, рідну Україну!

ЧИМ ТО МОЖЕ І ПОВИННА НАША МОЛОДЬ ЗАЙМАТИСЯ?

Нарікати на молодь грішно, нікудишно та й небезпечно. Хоч цей порок аж надто вкорінився між нашими людьми в Україні і не в Україні сущих. Молодь же чекає, щоб щось від неї старші вимагали, як це висловила свого часу одна наша студентка в Канаді.

1. Молодь може і має широке поле для праці в наших церквах. Услуговувати при престолі священикові, читати апостола, співати у своїм молодечім хорі та й мати власне молодече - хлоп'яче і дівоче братство.

2. Дуже потрібною була і може бути Марійська Дружина молоді. Вона вже давніше виховала нам цілий ряд католицьких активістів та й членів священства і чернечих спільнот.

3. Студентська молодь може творити по селах аматорські театральні гуртки, які високо піднесуть культурне життя села і тим самим стримають поширені пороки: картографство, сидження по чайних і подібне.

4. На діяспорі, як-от між нашими в Бразилії, майже кожне більше скупчення має ансамблі танцюристів, і то чисельні. У Прудентополі танцювальний і фольклорний загін "Веселка" об'єднує 120 юних танцюристів.

5. Вже багато років Микола Чорний зі США поширює бандури і творить відповідні капели. Таких капел в Аргентині та Бразилії налічується до десяти. То чому не можуть бути ці з'єднання кобзарів по всіх селах України? Не треба чекати, щоб аж державні чинники бралися до того і урядово влаштовували їх. Приватна ініціатива набагато плідніша та довготриваліша.

6. При читальнях повинні бути гуртки молодих читачів та приятелів книжки. Коли такі речі є в діяспорі, то тим більше можуть і повинні бути в рідному материку.

7. Молодь повинна брати участь у загальному громадському та культурному житті. Колись між двома війнами студенти їздили по селах з доповідями, і вони зорганізували західні області України до спротиву фашизму брунатному і коричневому. От бачите, які то широкі обрії стоять перед нашою молоддю!

ОТРУТА З ЗАХОДУ

Довгі роки ми наголошували високу культуру Заходу і Європи. Не без того, щоб не захоплюватися американською демократією. І що ж? Дочекалися празника. Відкрилися кордони, прийшла перебудова та й, врешті, і сама самостійна Україна. Захід став нам вповні відкритим без зловіщої колись залізної заслони чи стіни.

Можемо повними пригорщами черпати з джерел Заходу... І що він нам дає? Культуру, релігію і окцідентальність, роками оспівувану, чи може щось інше?! На жаль, мусимо глибоко розчаруватися, не всі, бо ті, що знали Захід, то цілком були згідні з большевиками, що вони святу правду казали бодай тим, що це "гнилий Запад"!

Сьогодні політично отой Захід потрапить говорити демократичними устами самого президента Клінтона, що воліє Америка

колишній союз, імперію, ніж оті всякі Балтики чи блакитно-жовті України. І вже здавна дає вільну руку імперським васалам обеззброювати українську територію, народ та край...

Релігійно, сохрани, Боже, нас від такого Заходу. Імпортує, вводить в Україну секти та вчення, все що давно розложили західні країни. Різні-прерізні рухи та рухочки, підшиті пермісивізмом та й сатанізмом. Вони мають повний доступ до засобів повідомлення в Україні. Безперестанку говорять і ходять з хати до хати, що й відігнатися не можна. Наприклад, такі спасівські влізливі мухи, як Свідки Єгови, тощо. Навіть і наша рунвіра прибрела з Заходу, з Америки...

Морально розкладає нас Захід остентаційною проституцією та злочинством, що й за большевиків не були такими, та й фільмами, що загноїли морально країни Заходу, перед усім саму Америку. Нині ті витерті кадри фільмів вільно блискають у телевізорах України і засмерджують, як казав поет Леонід Мосендз, очі та вуха українських

людей, а тим паче молоді. Не згадуючи вже про моду і подібне аж до наркотиків включно. А яка та преса порнографічна та безсоромні книжки.

Що ж тоді робити? Вже час відкрити очі та й стримати отруту. Скажете: та що ми можемо зробити? А ми багато можемо. Кожен зокрема та й усі разом сказати демонові Заходу ясне і недвозначе та й категоричне - зась. А коли не розуміє, бо він більше вчений, на загальнозрозумілому: пішов геть!

о. Василь ЗІНЬКО, ЧСВВ

ПОКЛИКАНІ ЛЮБИТИ БОГА

■ *Наш співрозмовник о. Григорій ПЛАНЧАК, ЧСВВ*
Закінчення, початок у №№ 7-9

- У чому суть первородного гріха? Що сталося у світобудові, у всесвіті, чому раптом цей Божий план змінився, чому зло знайшло сили увійти. І як би виглядало життя людей, коли б цей гріх не торкнувся нас.

- Людина була покликана керувати цим світом і панувати у ньому, керувати всім, що Господь сотворив. Людина - корона і вершок того, що Господь сотворив. Адамові Він казав, щоб той дав ім'я всьому, що бачить. Тобто, воно є у твоїй власті, бо коли ти дасиш ім'я комусь, то він стає твоїм підлеглим. Отже, Адам мав у своїх руках все, і тільки одне мав зробити - підчинитися Богові, ніколи не забути, що Господь йому це все дав. У звичайному людському житті можемо теж побачити, коли діти не хочуть шанувати своїх батьків, батьків, що привели їх на світ, виховують їх, а ті в якійсь хвилині скажуть:"Хто ти мені такий?" Правда, це є несправедливо. І очевидно, з того нема і не може бути щастя. Так само і тут. В одній хвилині людина сказала: "Я хочу пробувати бути, як Бог. Стати у його ролю. Чому маю завжди його слухати і керувати всім так, як Він каже? А ну спробую сам покерувати". І що зробила людина? Забула, що вона є смертна, що вона є дуже слабка. Чому? Бо має пристрасті, емоції. Вона є суб'єктивна, часто її поштовхує гордість, і тоді все йде вниз. Господь покликав Адама, щоб він далі з Господом творив цей світ,

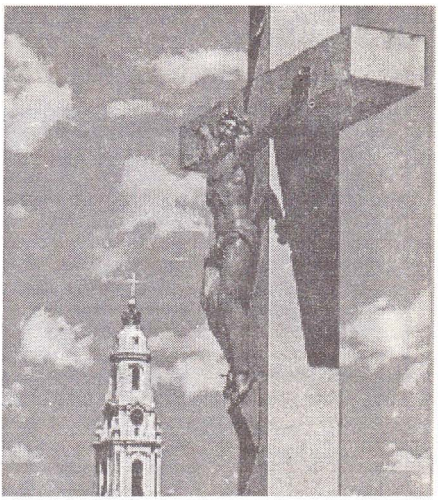

щоб він був добрий і ще кращий. Адам мав креативну участь у тому всьому. Але він того не зрозумів і зробив помилку, що захотів використати цей світ для своїх цілей. Отже, егоїзм і гордість звели Його. Певно, що не була тут справа з яблуком. Те яблуко символізує оту спокусу.

- Що то є дерево пізнання добра і зла? Яблуко було з дерева пізнання добра і зла?

- Це є щось, що у собі замикає якусь силу, енергію. Коли той овоч взяти і спожити, він відкриває певні пізнання. Напевно, коли Господь заборонив брати цей овоч, він не був солодкий і смачний, він був гіркий, недобрий для чоловіка. Бог не міг заборонити щось, що є добре для людини, щоб вона з того не користала. Немає у тому логіки. Господь знав і розумів, як ти почнеш робити це, воно буде зле для тебе. Але люди не могли бачити,

як Бог. Вони думали по-людськи, в одній якійсь хвилині подумали, як люди, під впливом своїх емоцій і почуттів, спокусились на цей плід, покуштували його, а це несподівано змінило світ. Втратило духовну силу, контроль над собою, втратило силу духа, а душу опанувала емотивність, емоційність, пристрасність. З'явилося сильне почуття пожадання. З того моменту почалися пожадання проти Бога, протилежні до того закону, який Бог установив. І тому Господь сказав : "Ви виходите з раю". З якого раю Бог нас прогнав? Пекло, чи рай, вони є в душі людини. Каже Ісус Христос: "Царство Небесне внутрі Вас". Вигнання з раю - то було вигнання з тої душі, з того Царства Небесного, якого первісно Адам і Єва зазнали, але через той поріг у них увійшла темнота. Вони стратили того первісного духа, який був їм подарований.

- Навіть у наукових колах побутує така думка, що коли б люди не вкусили цього плоду пізнання, то не мали б можливості цей світ пізнавати; вони кажуть, що в цьому плоді крився момент пізнання світу і якщо б не цей плід, коди розуму не були б відкриті. Що сталося б, коли людина не пробувала б з того дерева, що би ми мали?

Не покуштувати з цього дерева означає не покуштувати гріха. На землі немає нікого, хто б не покуштував гріх, крім Матінки Божої і Ісуса Христа. Коли б первісні люди не покуштували гріха, ми всі були б, як Матінка Божа і Ісус Христос.

- А чому те дерево взагалі там опинилося?

- Знаєте у чому справа? Справа у тому, що Господь задумав чоловіка у тілі - душу безсмертну у фізичній формі. І властиво, та спокуса приходить з нашої матеріальності. Отже, Бог спочатку задумав таку історію. Чому? Він не хотів створити нас чистими духами, бо коли б так, то ми змушені були б його тільки прославляти. А Він хотів нас протягнути через таку форму, щоб ми добровільно хотіли, шукали Його і ставали повноцінніші, подібними до нього?

-Чи правда, що Ангели є досконаліші, як люди?

- Так, але поки ми є тут, на землі. Але у Божому плані нам відведена набагато важливіша роль. Ангели тільки помагають нам. А ми покликані до більшого. Чому Бог нам дав тіло? Щоби усвідомити нас і дати нам нагоду стати подібними до нього. А коли людина може стати подібною до нього? - Коли правильно уживає свою волю. Хочеш Бога, або не хочеш його - ви вільні у своєму виборі. І коли хочеш Бога, Бог дає тобі властивість стати подібним до нього, стати особою такою, якою є Христос. Христос є одне з Батьком, хто бачить Христа, той бачить Отця. Все, що Отець має, це і Син має, все, що має Батько, дає своєму Синові Ісусові. А з другого боку, Ісус каже: "Будьте досконалі, як Отець Небесний досконалий". Ми є покликані до того самого, тим самим покликанням, що Ісус Христос. Отже, щоб ми були відбиткою Бога, щоб ми мали все, що Бог має, бо ми Його діти.

Один духовник у своїй молитві прекрасно каже: "Я протестую, чому ти посадив мене тут? Я є твоя дитина і маю право на Небо, якому ж Ти мене тут посадив? Я хочу догори, вертай мене скоро".

- Це відчуття часом дуже сильно зринає, коли світ тебе обтяжує і ти починаєш розуміти, що тобі забрано щось таке, чого ти потребуєш.

- Але розумієте, Господь хоче, щоб ми це зрозуміли і кричали до нього: "Господи, рятуй мене, вертай мені мої права, бо я є твоя дитина". Так як дитина у своїх батьків має право успадкувати хату, маєток, так і ми маємо право успадкувати те, що Він має на Небесах - великі Царства і багатства духовні. І це є наше, бо ми Його діти. Таємниця у тому, що наше тіло заважає нам це пізнати. Але Господь сотворив цю гарну гру для того, щоб це все було цікавим.

- Крім того, якби не було свобідної волі, не було б можливості любові. Вона відразу зникає. У християнстві любов - це є стержень, це те, чого Бог хоче від людини, що він їй дає і що хоче отримати від неї назад.

- Христос - це Слово, яким був створений світ. Чи від самого початку, коли Христос був Словом, у Ньому була присутня людська природа?

Ні. Непотрібно було. Потрібно було, щоб прийшла повнота часу і він набув тіла, а з ним і людську душу. Треба розрізняти в Ісусі дві природи: людську природу - це Ісус з Назарету і божественну природу - Христос, друга особа Божа. Ісус з Назарету, Христос - з Неба. Христос був завжди, а Ісус з Назарету стався дві тисячі років тому. А сьогодні Христос хоче втілитися в нас. Не Ісус з Назарету, але Христос. Хоче використати Ваші руки, ноги, ваші очі, уста, серце. Як такий, Христос був спочатку, відколи Бог є. Бо все, що Господь робив, він мусів робити своїм Словом, на всякий спосіб, як Бог проявляє себе, проявляє через Христа.

Ціла гра Божа на цій землі є в тому, щоби на образ Слова - Первородного Сина зробити всіх своїх дітей - і тих блудних, і вірних - всіх хоче зробити, щоби вони були, як Христос. Послав нам Христа, щоби ми побачили ікону, до якої мусимо наблизитися. Той ідеал, за яким людина шукає. Христос є іконою Отця, а ми маємо бути іконою Христа. А цю ікону пише Дух Святий. Отже, молімся до Святого Духа, просім Його, а він зробить нас іконою Христа.

- Ви самі пишете ікони. Що Ви відчуваєте, як цей Дух входить у людське життя?

- Я Вам сьогодні скажу так: найкраще іконописання - це іконописання живе, в душах людей. Це є найбільше мистецтво, яке світ зазнав і побачив. З нього випливає і іконописання на дошці. Воно - відбитка того духовного іконописання. Ікона пишеться за принципами духовного життя. Тому ікона на дошці тільки символізує і помагає цьому внутрішньому іконописанню.

- Якою є роль молитви в житті не тільки священика, але й звичайної людини? Бо тепер популярною стала заклопотана Марта, а не та Марія, що сидить біля стіп Христа.

- Ви добре нагадали Марту і Марію. "Марто, Марто, журишся мною, а не є це потрібне. Марія вибрала кращу частку, яка не відніметься від неї." Отже, всі ми повинні вибрати кращу частку. Тим більше священики повинні жити молитвою. Якщо молитва є з Богом і уприсутнює Бога в нас, священик не має права жити без молитви. Молитва - це мистецтво, так само, як іконописання. Має свої принципи, закони і свою дорогу. Це мистецтво складне, а заразом і дуже просте, бо це мистецтво любові. Молитва вчить любити Бога і любити ближнього. Молитва відкриває красу душі власної і красу

душі наших ближніх. Мабуть більшість людей має якесь негативне поняття і уяву про молитву. Думають, що треба прочитати молитву, щоб задовольнити Бога. Уява може нам допомогти, а може заважати. Уява відіграє велику роль у набуванні свідомості і пізнанні людини. Коли Ви уявляєте собі, що щось для Вас є непотрібне, то Ви ніколи в світі не відкриєте цю річ, і вона не буде Ваша. Але коли Ви повірите, що та річ є Ваша, потрібна Вам, що Ви для неї народилися, то немає такої сили, яка б спинила Вас у пізнанні. Отже, просто треба поміняти уяву про Бога, про молитву, про духовне життя. Треба людям дати зрозуміти, що чи у монастирі, чи поза монастирем, ми є однаково здібні молитися і однаково покликані бути святими, однаково покликані любити Бога, бо це є наша можливість і наш єдиний шлях. Молитися можна навчитись дуже просто - подивитися на людину, сказати два слова і відкрити молитву у серці. У молитву треба впровадити. Я це зрозумів, бо мій духовник мене впроваджував у молитву. Людину треба довести у той стан, коли вона відчуває потребу молитви. Тоді починається духовне життя, коли людина відкриє, що вона хоче молитися. Ті молитви, які є написані, вони тільки формують нашу свідомість, вчать нас про нашу віру і що ми маємо думати і уявляти собі про Бога. Справа молитви у тому, щоб довести людину у той стан щирості, єдності з Божою ласкою. Коли вже властиво не вона, а Дух Божий молиться в ній. Не вона думає і придумує слова, а Дух дає, що думати, що сказати. Це той молитовний стан, який є бажаний для всіх і до якого Господь всіх хоче вести. Тоді людина чує Божий Голос у собі, Духа Божого, який опісля керує Вашими думками, почуттями, бажаннями, керує Вашим життям. Ви чуєте Його голос і йдете за ним.

Інтерв'ю взяла
Анжеліка ТАТОМИР

Левко ГІРНИК

"Хто вірує в мене, як Писання каже, то ріки води живої з нутра його потечуть!"
(Ів. 7,38)

ТАЄМНИЙ СВІТ ЛЮДСЬКОЇ ДУШІ

❑ *Закінчення, початок у №№ 7-9*

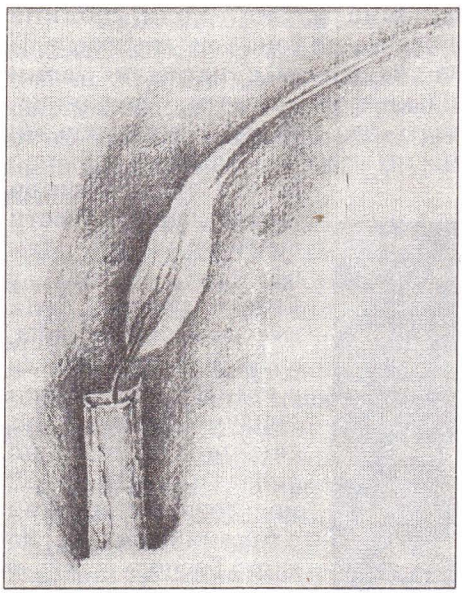

Рисунок Євтимія Губенка, Крехівський монастир

Незабаром повстає ціла серія пародій на ікону, котрі невдовзі появляються на черговій престижній виставці. Всі вітають "творця нового сакрального мистецтва", добачаючи у спотворених пропорціях ікони, світлових ефектах, зроблених за допомогою анелінових фарб, модерну ікону, нову сторінку в історії сучасного іконописання. Чути запах жіночої помади, французького одеколону, пригорілої кави, але не Духа Святого.

Тим часом у Крехівському монастирі була зроблена спроба через малювання за посередництвом молитви і медитації заглянути у таїнство душі. Ми пішли за тим принципом, котрим послуговувались монахи - іконописці. Ще у попередній статті про архітектуру Візантії говорилось, що малювання ікони було радше актом релігійним, ніж мистецьким. Строга канонічність ікони допомагала віддатись більше внутрішній молитві, як інтелектуальному мудруванню. Тому одним з найважливіших принципів нашого малювання мало бути збереження внутрішньої тишини, аби бути максимально чутливим на порушення Духа Святого. Крім того, в процесі малювання ми слухали або якусь духовну музику, або реколекції о. Григорія Планчака у магнітофонному записі. Фундамент нашої системи малювання мали творити три головні теологічні чесноти:

ВІРА. *Я вірю, що я є храмом Духа Святого. У*

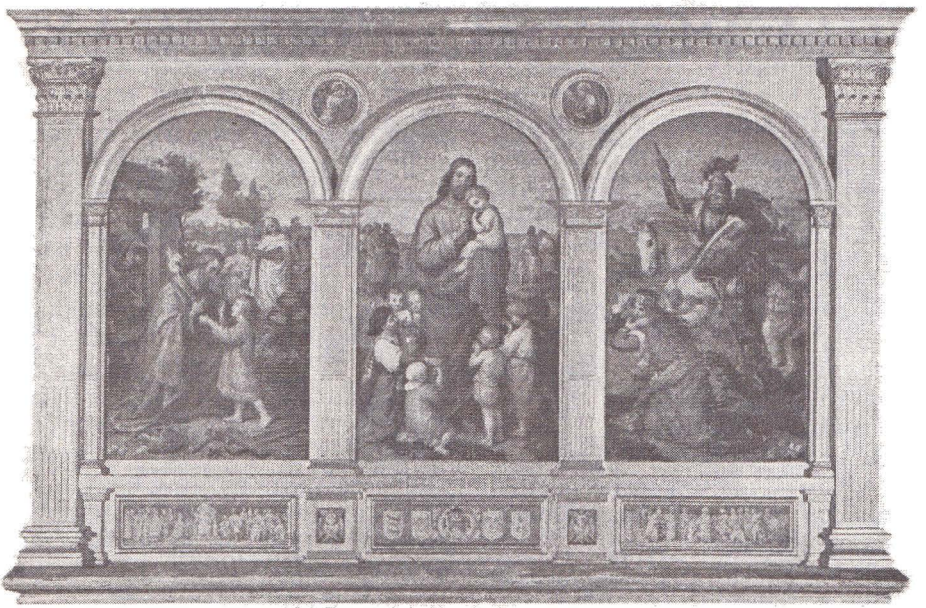

глибинах моєї душі приховані неймовірна сила і творча енергія, і тільки віра у те здатна вивільнити ту силу.

НАДІЯ. *Я надіюсь, що Дух Святий буде мене провадити, тому буду намагатись бути найбільш чутливим до його делікатних порушень.*

ЛЮБОВ. *Нехай кожен мій рух, кожна моя лінія будуть проведені в мирі, плавно і з любов'ю. Я буду намагатись наче втискати у кожну лінію мою молитву, а значить любов, щоб кожна лінія була наповнена любов'ю.*

Ми не починали із вивчення пропорцій, малювання гіпсових фігур і т. д. Почали ми із простої вправи, завданням якої було заштрихувати квадратик. Зверталась основна увага не на якість ліній і квадратиків, а найперше на те, щоб кожен порух руки супроводжувати молитвою і медитацією. За дуже короткий час у братів на папері почали появлятись цікаві абстрактні сюжети. Цікавим є те, що переважна більшість братів ніколи професійно не займались малюванням, а деякі навіть не любили малювати. Але, занурюючись у таїнство власної душі, несподівано відкрили там таємничий світ. Тож сподіваємося, що наша система могла б служити доброю базою для творення справді нової іконописної школи на давно забутих принципах.

А якщо серйозно, то людство за весь період свого існування досить добре навчилось відтворювати зовнішній світ; досить добре є вивчені закони перспективи, світла й тіні. А яку перспективу має людська душа, які там світла й тіні? Мабуть прийшов час і туди заглянути.

ДВА РОКИ НА ЗБОЇСЬКАХ

Шкільні роки 1934-35 і 1935-36 довелося мені перебути в ювенаті св. Йосифа оо. редемптористів на Збоїсках коло Львова. Було нас до сотки учнів з усіх закутків Галичини. Провадили школу отці з Бельгії, як директор Ванкензенвінкель та інші: Куп'є, Кастелен, і свої українські редемптористи, як брати Корби, Маланчуки, три Шавлі, Грама, Краєвський (помер у Австралії), Роман Хом'як і о. Форнальчук, тоді ще диякон та й другі, яких імена і прізвища призабулись.

День починався Службою Божою в просторій каплиці, яка мала мистецький іконостас з кедрового дерева, дарунок митр. Андрея Шептицького. На тижні читана була і два студенти служили, а в неділі та свята - Співана. Співали самоїлкою, а нераз у більші свята хором, що його проводив о. Володимир Корба. У звичайні дні можна було до «Іже херувими» читати побожні книжки, які були в шафі побіч. Усі клякали до св. Причастя і то такими комбінованими рядами, щоб можна було усім нараз стати навколішки і прийняти Господа до свого серця. Співано церковні пісні і частини Служби Божої у будень.

СВЯТИЙ АЛЬФОНС

По благодаренні усі йшли до залу наук і тут готовилися до лекцій, чи, як тепер у моді, до уроків. Потім було снідання, яке приготовляли брати, бо в монастирі усю службу виконували братчики. Хіба прання забирали і приносили недалекі сестри йосифітки. До обіду було п'ять лекцій, з перервою о десятій годині. Тоді братчик стояв з тацою накраяного хліба, і кожен, хто хотів, брав собі кромку.

По обіді була рекреація на розлогім подвір'ї, а в понеділок, середу та п'ятницю по вервиці, яку відмовляли парами на подвір'ї, а потім усі йшли знову до залу наук. Був і підвечірок з чаєм з липового цвіту та доброю кромкою хліба і знову приготування лекцій аж до суплікації в каплиці. По вечері рекреація на подвір'ї, або в гімнастичному залі зимою чи в негоду. У вівторок, четвер та суботу і неділю був похід на Замарстинівські болоння. Часом, головно в неділю, йшли дальше, як от до Львова на відвідини котроїсь

з' церков, до Кривчиць, до лаври оо. студитів, на Знесіння, до Голоска, де був монастир оо. редемптористів і на якийсь цвинтар. Йшли в сторону Брюхович, Малехова, Зашкова і Дублян. Раз у рік ішли в цілоденний похід на Чортівську скалу.

Пригадується одна подія, яка сталася за рік до мого приїзду до ювенату. Учні мали обов'язкову лектуру. Читали А. Чайковського «На уходах». І читачі так розохотилися читанням, що декілька з них вирішили... втікати на Січ. І одної неділі, взявши хліба, зникли з походу і подалися в ліси. Другого дня рано родичі одного знайшли біля сосни на шляху зі Жовкви, де він ночував, і привезли назад до ювенату. Цього о. директор Ванкензенвінкель чи "Йома" прийняв. А інших двох більше не допустив до ювенату. Іншим разом пішли ювеністи над озерце в сторону Голоска і там витягнули одну дівчину-єврейку, що, напившися алкоголю, втопилася в озері.

Пригадую, що в семінарії гостив головний настоятель оо. редемптористів з Риму, і студенти, між іншим, виводили українські національні танки. Тоді головний настоятель хвалив, що вміють добре рухати руками і ногами. Ми дуже з того сміялися. Гостив і о. протоігумен, славний аскет і письменник, о. Йосип Схрейверс. Його книжки доводилося читати на італійській, іспанській та португальській мовах, то при кінці на не одній було написане: «Збоїска, 1925 рік» чи котрийсь інший. Він мав писати свої твори навколішках, то можливо, бо тоді це клянчання було дозволене навіть у нашій східній греко-католицькій церкві...

Окрему згадку вартують святомиколаївські вечірки. Тоді семінаристи готовили окрему програму, яка складалася зі знаменитих поем та жартів. От був такий ювеніст ветеран Чаборик, то йому зготовили в монастирській столярці дві дошки і проголосили, що це заповіді Чаборика. На одній таблиці було написано дві: довго спати і добре їсти, а на другій одна: і нічого не робити. Оспівали віршем, як то покарані без підвечірку ювеністи перелізли через високий мур і пішли до монастирської фірти просити хліба. Просили на польській мові братчика. А як запитав, звідки ті безробітні, то відповіли: «Ми з Кінги». Простенький братчик напевне не міг знати, де то місцевість Кінга знаходиться, бо й самі ювеністи того не знали. Ми на підвечірку мали хліб давніший, а вони отримали свіженький

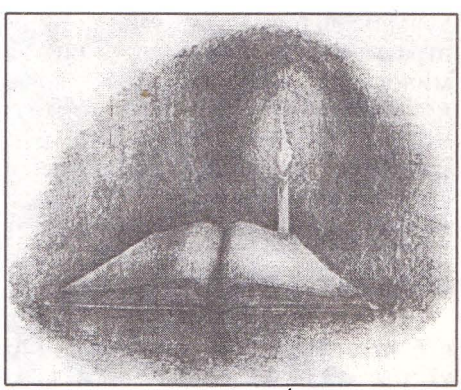

пшеничний хліб від братчика. Про це довідалася уся громада щойно в день святого отця Миколая.

Свідоцтва мали три рубрики: перша на Різдво, друга на Великдень, а третя при кінці шкільного року. Першого липня ювенат пустів, і починалися вакації, які тривали до 20 серпня. Ще додаймо, що першого листопада

була "конференція", на якій читали успіхи учнів. Найвища нота мала число 25, а недостатньою була нота нижче 12,5. Спів, деклямація та малюнки не мали чисел. При кінці року були спершу писані іспити, а потому усні. Одного року перед іспитами так вчився один з ювеністів, що почав баламутити. Взяв ножа, став різати руку. Старші хлопці вирвали, того ножа йому з рук. Теж у ювенаті був випадок, що може не одного перестерегти: коли ми бігли на поході, то зігрілися тому черговий ювеніст заборонив пити воду. Один на прізвище Годованський, дуже приємний хлопець, не послухав і, зігрітий, напився води. За кілька днів дістав рожу і пішов додому. Здається, що не вийшов. Оце пригадується мені на 60 році від побуту в цій школі.

о. Василь ЗІНЬКО, ЧСВВ

ВЕЛИКА ВІРА ДУХОВНОГО ПРОВІДНИКА

Що за щастя і радість мати сильну віру до Бога. Усе життя тоді наповнюється великим змістом, несе в собі надію, безнастанно сповняється довір'ям та силою. Бо віра не є лише особистою справою людини, але її участю в житті цілої спільноти, як наприклад члени Апостольства молитви Преображенської Церкви с. Гошева на Ясній Горі. Їх духовним провідником став о. Ігнатій Корінець, ЧСВВ від початку легалізації кат. Церкви з 1990 р., коли-то почалося відродження монастиря. Його велика віра, сила духу, невтомна місійна праця були скеровані на духовне відродження старшого покоління і допомогу нашій молоді не втратити віри в Бога, в загальнолюдські цінності - добро, віру, любов, милосердя, чесне життя. Бо віруючий народ є здоровим і сильним тоді, коли будує усі ділянки свого життя на чітких принципах, які ніколи не втрачають свого значення, де всі члени живуть любов'ю до Бога і справжньою любов'ю до ближнього.

За цю його велику духовну працю складаємо щиру подяку-молитву Небесному Вітцеві. Нехай св. Дух допомагає йому плекати душі та серця наших членів у чистоті, милосерді, у вірі до Бога та любові ближнього.

Гол. настоят. членів Ап. Мол. с. Гошів Хомин Катерина

Апостольство Молитви в Гошеві з о. провідником Ігнатієм, ЧСВВ

РІДКІСНИЙ ЮВІЛЕЙ

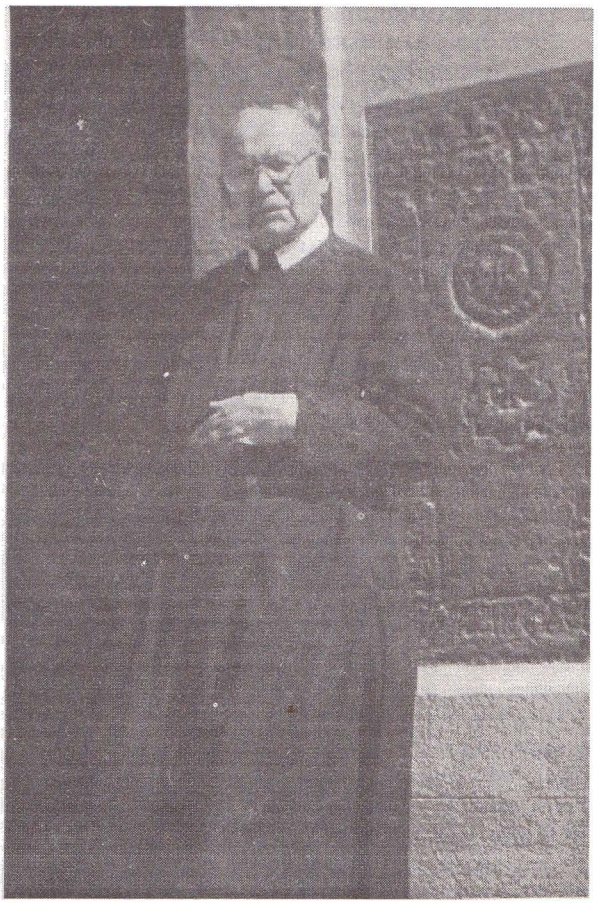

Люди святкують різні ювілеї і з різних причин, але такого ювілею, як у неділю 4 вересня цього року, в Жовківській церкві Отців Василіян в нашім столітті не святкував ніхто з василіян. Святкували там 60-ліття священства 86-літнього о. Макарія Греня, ЧСВВ.

Такого віку в священстві дожило тільки 5 отців василіян в 20-ім ст. О. Микола Лиско був 68 р. священиком, а прожив 94 р., о. Віталій Градюк - 66 р., а о. Ігнатій Тисовський - 64 р. священства. О. Еронім Тимчук - 63 р. священства. О. Юліян Манько - 61 р. священства і добігав 60-річчя, о. Юліян Дацій - 59 р.

Одначе ніхто з них не святкував так торжественно свого ювілею, як о. Макарій.

Про святкування ювілею о. Лиска не знаємо, бо це було 1965 р., коли нас ділила залізна занавіса: він в Бразилії, а ми тут, але ці 3 з четвертим о. Дацієм жили в підпіллі і тільки хтось тайком міг їх поздоровити з їхнім святом.

О. Макарій мав щастя дожити такого часу, що його ювілей з ним могли відсвяткувати найближчі: брати по Чину св. Василія В., рідні, знайомі та всі, хто почув про святкування цього ювілею, на якім можна одержати повний відпуст. Церква була переповнена народом вщерть, площа перед церквою і вулиця також набита людьми.

До престолу Божого з ювилятом став сам головний настоятель василіянського Чину Високопреподобний о. Протоархимандрит Ізидор Патрило та ігумени василіянських монастирів і інші отці. Святковий настрій підносив не тільки такий великий гурт священиків при престолі в облаченні, що виблискувало золотом, але також чудовий спів хору.Маса

народу приступила до св. Причастя, бо всі хотіли доступити повного відпусту, наданого церквою при такій нагоді. Чотири священики близько півгодини причащали людей.

Прекрасну проповідь про достоїнство священика говорив Високопр. о. Протоархимандрит.

О. Богун кількома словами сказав, що о. Макарій мав щастя не тільки те високе достоїнство, установлене Ісусом Христом для спасіння людських душ носити й виконувати, але мав також щастя з Христом і за Христа терпіти по тюрмах і лагерях. Бо св. Павло каже: "Вам дана ласка Христа не тільки вірувати в Нього, але також за нього і страждати" (Фил. 1, 29), а св. Петро каже: "Щасливі ви, як вас ганьблять за Христове ім'я..." (І Петр. 4, 14).

Після закінчення Сл. Божої хор співає Многоліття. Підходять гарненько вдягнені діточки з квітами в руках і віршиками вітають ювілята. Люди проказують молитву для одержання відпусту, а ювілят свяченою водою окроплює нарід.

Святкова відправа скінчилась, люди з піднесеним настроєм розходяться. Нехай добрий Бог кріпить сили о. ювілята, щоб міг святкувати ще й 70-річний ювілей. Дай Боже!

ПОЇЗДКА ДО ДОРИ І ЯРЕМЧА

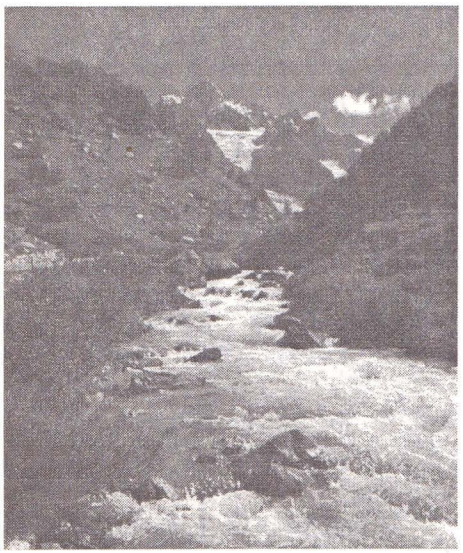

5-го серпня 1994 року мав я нагоду поїхати автом СС. Мироносиць в Карпати. Тут зроду ще не був, хоч багато чув і навіть співав: "У горах Карпатах..." Саме скінчилися п'ятиденні реколекції СС. Мироносицям при вулиці Індустріальній, 8 в Івано-Франківську, як ми рушили в дорогу. Провадить автом с. Іринея зі села Фитьків, до якого на зворотньому шляху прибудемо і оглянемо чарівну, як усі церкви в Україні, церкву Пресвятої Богородиці. Їде ще с. Тереса. Вона подолячка і є економкою в згромадженні. Теж веде авто. Прилучилася до нас с. Михаїла, яка має родину в Дорі і таким чином відвідає своїх рідних, зокрема бабусю.

Минаємо Надвірну з рафінерією нафти, далі відомий усім Делятин. Тут відбувається сумівський табір і на нім дає духовні науки наш дорогий о. Августин Діткун з Бразилії. Врешті мене повідомляють, що в'їздимо до Дори-Яремча. Сестри звертають мою увагу, що на узбіччі гори - криївка УПА. Там сріблом виблискує хрест і має на вільнім повітрі синьо-жовтий прапор. Ми схиляємо наші голови перед героями...

При вулиці Свободи знаходимо о. Ярослава Свищука, що вже на протязі багатьох років старається оформити місійний інститут св. Андрія. Вітаємося щиро, як давні знайомі, говоримо про різні справи, дотичні апостолування та й ширення царства Христового. Показує мені будову місійного центру. Вже має десять священиків - прихильників його діла в Україні. Створив два центри свого діла в Дорі та Яремчі. Хвалить єпископа Софрона Дмитерка, ЧСВВ, який вміє оцінити кожне добре діло для Божого царства. Сестри везуть о. Петра, гостя о. Ярослава, до Делятина, бо йому треба на Снятин їхати. Вертаються з о. Студитом ієромонахом Олександром. Дуже благоговійна і симпатична особа цей ієромонах. Відразу стає вашим приятелем. Він їздив купувати запасову частину для свого авта, чи, як тут з московська зовуть, машини. Мусимо ще загостити і до ОО. Студитів чи краще скиту св. Пророка Іллі.

Гарна за стилем гуцульська церква, бо ж і другі будинки у

чарівнім гуцульськім стилі. Входимо до церкви: гарна різьба та питомий іконостас. Старець о. Парфірій причащає жінку, яка навколішках приймає Господа. Ми з сестрами і о. ієромонахом Олександром теж припали навколішки перед Господом утаєнним. О. Порфірій часто щодня має такі відвідини. Люди здалека приїздять сповідатись та й засягнути поради в того побожного праведника, який увесь час підпілля тут служив і не боявся ворогів Божого Царства. Просимо благословення, і о. Олександр нам пригадує, щоб ще побачити пороги на ріці Прут. Вони ж недалечко. Ми дякуємо за добру раду і їдемо дальше. Всюди повно туристів, бо ж це наші рідні Карпати. Паркуємо авто і пішки поза ресторан прямуємо до ріки Прут. Місток, але ще до нього нас обступають діти з санаторію разом з вихователькою. Вона з Донеччини, але вже довго в наших краях. Діти, як бджоли мед, обліпили сестер мироносиць і тішаться, що так зблизька бачать монахинь. Варто згадати, що тут проводив спочинковий час і о. Тарас Олійник, ЧСВВ з Бразилії. Про нього дуже мило згадували отці і Ярослав, і Олександр.

Повертаючись, прошу сестер відмовити якусь вервицю. Вони моляться на вервиці до Непорочного Серця Пресвятої Богородиці. Згодом пропонують правити вечірню. І дивно, вони співали цілу вечірню і мали зі собою римські великі часослови. На другий день, у суботу, як ми їхали до Львова, також правили в авті вечірню, усю співану, бо її та утреню знають ці сестри напам'ять. У них дуже гарно проказується часослов. Тобто - щодня правлять спільно утреню і часи та вечірню з повечір'ям і полуношницю. Сьогодні Сестри мироносиці це, здається, єдине жіноче згромадження, що так цінить церковне правило.

З небувалими враженнями ми верталися до Івано-Франківська і, попоївши дечого доброго, помолилися та й пішли на спочинок у скромнецькім домі СС. Мироносиць.

о. Василь ЗІНЬКО, ЧСВВ

КАТЕХИЗАЦІЯ ДІТЕЙ

"НЕ БОРОНІТЬ ЇМ ПРИХОДИТИ ДО МЕНЕ, БО ТАКИХ ЦАРСТВО НЕБЕСНЕ"

По закінченні святої місії, рівно через тиждень, 26 червня 1994 р. Б. (день виборів всіх рівнів) до с-ща Нижанковичі прибули сестри Йосафатки - с. Єлисавета Раківська і с. Марія Куринська, скеровані отцями-місіонарами для поглиблюючої катехизації дітей. Привезла їх сестра-настоятелька Олімпія із Львівського монастиря сестер св. мученика Йосафата. Поселилися в голови церковного комітету п. Володимира Артемовського. За домовленістю з сестрою-настоя-телькою сестри залишилися на два тижні.

В неділю, 26.06, ввечері о 21 год. сестри відвідали каплицю Пресвятого Серця Ісусового, познайомилися з парафіянами, з

діточками. Разом відспівали молебень до Серця Христового. Запросили діточок у понеділок на науку.

В понеділок, 27.06, зранку о 10 год. відбулося ближче запізнання з дітьми, запис дітей, спільна катехитична наука. Ввечері о 19 год. продовження науки. Подальша реєстрація. Діти один одного повідомляли і приводили все більше слухачів. До наших приєднувалися діти з православних родин. О 21 год. 30 хв. - молебен до Серця Ісусового для всіх - малих і дорослих.

У вівторок, 28.06, ранішня наука о 10 год., спільна. Потім сестри розділили на групи. Одна група - діти віком від 6 р. і менші до 10 р. Молодших вела с. Марія. Старша група охоплювала дітей віком від 11 р. до 14 р. З ними займалася с. Єлисавета. Вечірню науку проводили на природі на березі р. Вигор недалеко від каплиці. Тема: "Створення світу". Задавали їм домашні завдання, діти приносили малюнки. Сестри робили різні вирізки, замальовки для кращого засвоєння нового матеріалу. В 21 год. 30 хв. - молебен з піснями.

В середу, 29.06, зранку в каплиці відправлялась заупокійна Служба Божа - 1-ша річниця смерті п. Ірини Лось. Прийшлося призначити науку на пізніше. Сестри запізнали о. Бориса Зубаля, що обслуговує нашу парохію. Одні вчилися в каплиці, другі виносили лавки під каплицю. Час від часу мінялися. Паралельно з катехизацією підготовляли малий концерт на закінчення молебня до Пресвятого Серця Ісусового. Вечірні заняття о 19 год., молебен о 21 год. 30 хв.

У четвер, 30.06, як і в попередні дні, наука зранку і ввечері. О 21 год. 30 хв. урочисте закінчення молебеня. На тетраподі виложений образ Серця Ісусового, вбраний віночком з букшпану і червоними квітами. Діти прославляли Ісуса в віршах, співали пісні.

В п'ятницю, 1.07, зранку Служба Божа за покійного п. Івана Гика. (Був присутній голова селищної Ради п. Степан Саламаха). Діти підходили на науку. Ввечері, як звичайно, о 19 год., а в 21 год. 30 хв. сестри започаткували молитву на вервиці з відспівуванням пісень до Матері Божої.

В суботу, 2.07, с. Єлисавета зі с. Марією зранку їздили в Добромильський монастир, ЧСВВ за образками. Пооглядали монастир і його присадибні ділянки. Відвідали каплицю в м. Добромилі. Вечірня наука була з подвійними навантаженнями. В 21 год. 30 хв. молитва на вервиці. Діти з задоволенням залишалися, щоб помолитись на вервичці.

В неділю, 3.07, свято Пресвятої Євхаристії. Святкова Служба Божа. Процесія з Найсвятішими Тайнами навколо каплиці. Дівчатка в білих сукеночках з віночками на голові, декотрі вбрані в українському одязі сипали квітки. Хлопці в білих і у вишитих сорочках ішли по боках процесії з запаленими свічками.

Після обіду обидві групи в різний час ходили до лісу в с. Пацьковичі на відпочинок. Збирали лікарські рослини. Просто з лісу прийшли до каплиці, щоб відмовити вервицю. По дорозі співали пісні, яких навчили сестри.

В понеділок, 4.07, зранку і ввечері катехизація. В обідній перерві купання на річці. Підготовка дітей до ювілею - 50-

ліття священства о. Михайла Червінського.

У вівторок, 5.07, організували екскурсію з дітьми до Добромильського монастиря. В автобусі діти співали пісні всю дорогу туди і назад. В монастирі зустрів їх о. Андрій Шкреметко, ЧСВВ. Докладно розказав історію монастиря минулу і сучасну, показав усі споруди, церкву, дзвіницю, келії, де мешкали монахи і митрополит Андрей Шептицький, господарські прибудови, а також монастирський цвинтар. Помолилися на могилі о. Северина Гнатюка, ЧСВВ з с. П'ятниця біля м. Добромиля. Отець помер 22.03.1994 р. Б.

Близько 70 дітей їздило в Добромиль. Ввечері проходили подвійну науку, всі відмовили вервицю.

В середу, 6.07, зранку і ввечері катехитична наука. В перерві купання в річці. Після науки молитва на вервиці.

В четвер, 7.07, Різдво Івана Хрестителя. Служба Божа о 12 год. Приїхав о. Андрій з Добромильського монастиря з двома монахами. Брати прислуговували при Службі Божій. Ввечері наука і спільна молитва на вервиці.

В п'ятницю, 8.07, закінчення катехитичної науки, підготовка до сповіді, вечірня молитва на вервиці.

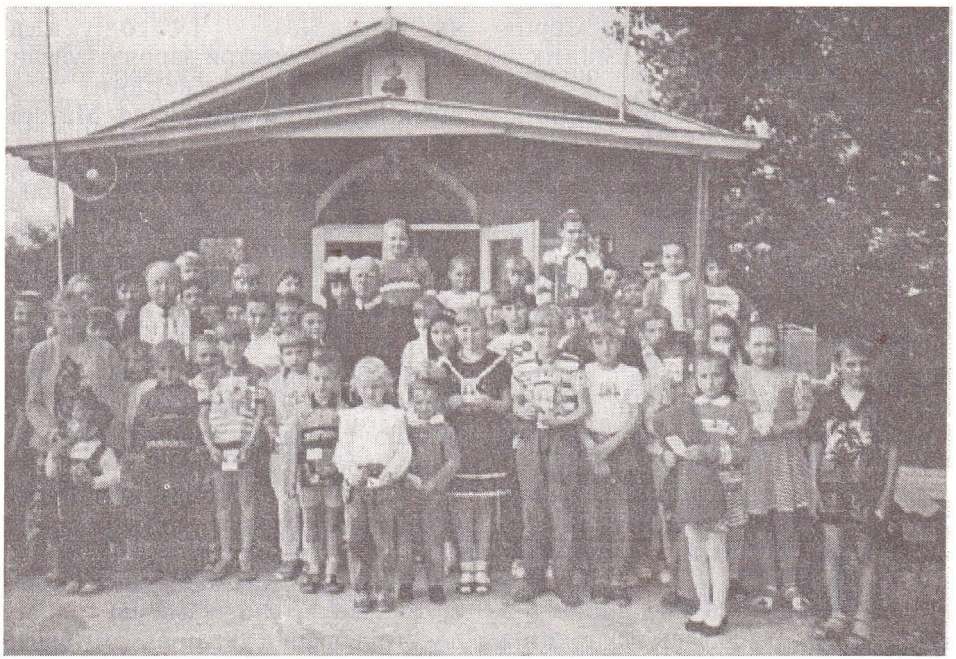

В суботу, 9.07, зранку діти прийшли святково одягнені. Дівчатка по можливості в білих сукенках з віночками на голові, чи в українському одязі. Хлопці також в білих сорочках або в вишиванках. О. Андрій сповідав. Для декого це була перша сповідь в їхньому житті.

Діти гарно подякували сестрам за катехизацію, за віддану працю, за відпочинок з ними і вручили пам'яткові сувенірчики.

Д. Артемовська

З МІСІЙНОГО РУХУ

У попередньому числі "Місіонаря" ми писали про місії під проводом Отців Василіян в дієцезії Самбірсько-Дрогобицькій, де єпископом є Високопреосвящ. Кир Юліан.

З такою ж просьбою, як Кир Юліян, звернувся до Отців Василіян єпископ Ординарій новоутвореної Зборівської єпархії Кир Михаїл Колтун.

Протоігумен василіянського чину в Святоспаській Провінції о. Василь Мендрунь рад був помагати Високопреосвященному й послав отців у такі парафії:

До Белза о. Леха Назарія, ЧСВВ, який там проповідав 17.VII -24.VII 1994 р.

До Бережан о. Якова Василя, ЧСВВ, якого наші читачі знають з частих виступів по телебаченню в програмі Благовість. - Він проповідував 17.VII-24.VII.

До Великих Мостів о. Василя Зінька, ЧСВВ, редактора журналу "Місіонар". Він там проповідав 24.VII-31.VII.

До Павлова о. Михайла Лучкова, ЧСВВ, 24.VII-31.VII.

До Соснівки о. Шагалу Андрія, ЧСВВ, 31.VII-7.VIII.

До Саранчуків о. Воротняка Йосафата, ЧСВВ з Югославії разом з о. Хабурським, 31.VII-7.VIII.

До Оліїва о. Кастрина Дамяна, ЧСВВ, 7.VIII-14.VIII.

До Конюхів о. Лучкова Михайла, ЧСВВ, 7.VIII-14.VIII.

До Залозець о. Зінька Василя, ЧСВВ, 7.VIII-14.VIII.

До Білоголовів о. Зінька Василя, ЧСВВ, 14.VIII-21.VIII.

До Заболотців о. Ляховича Діонізія, ЧСВВ, професора теології з Бразилії, 14.VIII-21VIII.

До Христинополя о. Шагалу Андрія, ЧСВВ, 21.VIII-28.VIII.

До Годів о. Леха Назарія, ЧСВВ, 21.VIII-28.VIII.

До Корчина о. Бабинця Дмитра і Хабурського Мартина, 21.VIII-28.VIII.

До Купчинців о. Лукова Михайла, 21.VIII-28.VIII.

МІСІЙНИЙ РУХ У БІЛОГОЛОВАХ

Білоголови - це чарівне село на Зборівщині Тернопільської області. У неділю пополудні 14-го серпня ц. р. почалися там місії. Процесія вийшла аж на роздоріжжя коло школи і тут привітали о. місіонаря і похід рушив у церкву Собору Пресвятої Богородиці. Тут знову пожертвували коровай і троянди отцеві і сестрам йосафаткам Єлисаветі і Мирославі, які прийшли помагати в місіях священикові-ієромонахові, ЧСВВ. Мав слово і о. парох Михайло. Початкова місійна наука мала інформаційний характер. На дитячу місійну сходилися дуже радо діти, яких було поважне число. Цікаво, що тут майже переважають хлопчики. Кожного дня ранком правилася співана свята літургія, яка тут проходить без непотрібного протягання. Науки були перед готицьким іконостасом, який

викликає у відвідувача живе зацікавлення.

Співають, як усюди в Україні, гарно та мелодійно. Справно виконує свої чинності церковна обслуга і хлопчики в стихарчиках. На розмови вечером прибули чоловіки, потому у понеділок жінки і у вівторок дівчата. Їх було багато, і ще казали, що половини бракувало, бо перебувають на праці у Тернополі. Зате було обмаль хлопців, яких тут не бракує. Вони вимучилися роботою.

У середу пополудні відвідали ми з о. парохом Михайлом сусіднє село Нетерпимці. Знову вітали нас розкішним короваєм, і чисельні вірні по молебені вислухали місійну проповідь. Громада була вельми задоволена, що й їм попали окрушини з місійного столу. У четвер ми загостилй до села Бзовиця. Обидва ті села обслуговує о. Михайло. Тут знову вітання і пишний коровай та молебень і проповідь. По ній ще гостина. Навіть не можна було подумати, що так зичливо люди віднесуться до місіонаря і місіонарок.

Закінчення місії відбулося у п'ятницю на самого Спаса. Місійного хреста закопано навпроти школи, бо коло церкви є хрести. І стоїть новий хрест високо та й людям говорить, що вони - діти Божі та й викуплені до того Дорогоцінною Кров'ю нашого Господа і спасенні Його смертю.

На тім місці складаємо щиру подяку Всеч. пароху з родиною, церковному комітетові, цілій громаді, а тим більше паням Люді, директорці школи, Галі і Марійці за приміщення і харчування у час місії. За їх старанням колгоспним автобусом ми прибули до Львова. Щиро дякуємо.

ДО НЕБЕСНОГО ОТЦЯ

7 вересня ц. р. відійшла до Небесного Отця взірцева ревнителька християнського життя - Стефанія Пальчинська, мати сімох діточок, з яких два священики, один з них монах-василіянин, Ігумен золочівського монастиря. То ж на її похороні враз з ними були присутні Протоігумен о. Василь Мендрунь,ЧСВВ і багато священиків-монахів і дієцезальних, багато сестер-монахинь, з якими покійна була знайома та дуже багато народу. Покійна давала всім приклад - батькам, як виховувати дітей, матерям - не боятися численного потомства, бо працею рук можна виховати всіх, скільки Бог дав. Її семеро дітей не ходять за прошеним хлібом, але радо дають його всім, хто у них просить. Честь такій матері, що виховала таких дітей. Нехай її приклад світить усім людям доброго серця. А за її добре серце для дітей і людей нехай добрий Бог візьме її, свою вірну слугиню, до вічних небесних осель.

В Бога - нагорода, а у людей - вічна пам'ять.

МАРІЙСЬКІ ВІСТІ З ЛІТМАНОВИ (Словаччина)

(Переклад зі словенської Посланництво Діви Марії з Літманови, 1994)

Невелике греко-католицьке село Літманова лежить у горах північно-східної Словаччини на кордоні з Польщею і не так далеко вже й до кордону Закарпаття. Уже 4 роки минуло з того часу, як тут з різних країн та всієї Словаччини приходять паломники, щоб відбути прощу до цього місця, де Мати Божа промовляє до своїх дітей. Саме місце з'явлення є за 2 км від села, на горі, званій Звір. Мати Божа тут кожного місяця у першу неділю з'являється двом дівчатам із цього села, яких звати Катка і Іветка, особам по 15 років. Подібно, як і в Югославії в Міжгір'ю Діва Марія говорить до дівчат, які опісля переказують ці послання до людей.

Перше з'явлення відбулося 5 серпня 1990 р. Була це неділя , ті 2 дівчини ще з меншим хлопчиком пішли на прогулянку до лісу на гору Звір, де є лісова хатка для пастухів. У тій хатці і з'явилась їм перший раз Мати Божа, бачили її тільки дівчата. Спочатку переполохались, але коли почали молитись, заспокоїлись. Вертаючись під вечір додому, бачили, як Мати Божа провожала їх аж до хреста перед селом, там клякнула, перехрестилась і зникла. Дівчата все розповіли батькам, які спочатку не вірили, але потім пішли на уступок дівчатам. Пізніше матері Іветі уві сні Божа Мати сказала, що з'явлення правдиве, щоб вірила, а ще пізніше на просьбу Іветки в

Пречистої Діви вона уздоровилась від недуги хребта. В подальшому Діва Марія обіцяла, що буде з'являтись їм двом і говорити кожної першої неділі місяця на цьому самому місці, та забажала, щоб тоді відправлялася Служба Божа там, на горі. І так це триває аж до тепер. 5 серпня цього року виповнилося вже 4 роки від початку з'явлення. В той день на горі було багато паломників. Після Служби Божої, коли дівчата виголосили нове посольство Матері Божої, о. Полікарп, ЧСВВ, парох села, виголосив молитву засвячення до Непорочного Серця Пречистої Діви Марії цілої парохії і всіх, хто був там присутній. Частину тих посольств подаємо для духовного підкріплення нашим братам і сестрам в українській мові.

2.12.1990. "Була неділя і не звикло по Службі Божій о 12 год. зустрінулись всі біля церкви і в процесії зі гнівом побожних пісень пішли на Звір. Спільно там помолилися 7 р. Отче наш..., Богородице Діво і Слава Отцю. Опісля лишень ми дві помолилися молитву "О Маріє, наша Мати, скрий нас під свій плащ" і 3 р. Ангеле-Хоронителю... Раптом угледіли ми мряку в подобі постаті, а з неї поступово почали появлятися риси обличчя, корона, ризи. Пречиста Діва була в білій одежі, обітканій золотом, мала синій плащ і вельон. Почали запитувати Її. Отець парох просив дівчат спитати, звідкіля вона є і хто є? Як називається? Ця гарна жінка сказала нам: "Я є Непорочна Чистота". - А звідкіля Ти прийшла? Отримуємо відповідь: "Я приходжу з неба". Під час розмови Пречиста Діва усміхалася. Тоді сказала: "В суботу є моє свято - Непорочне Зачаття, була би рада, коли б люди вийшли сюди, а цю прошу посвятити Моєму Синові. Івета говорила, що багато людей просять мене про вилікування хворих і їх рідних". Пречиста Діва сказала, що виздоровіють, але не всі. Діва Марія бажала, щоб ми повторили послання, бо прийшло багато нових людей, які не чули це послання. Діва Марія знову поручала молитися на святій вервиці. Між людьми є велика ненависть, а люди побиваються тільки за матеріальним багатством. Словаччину чекає велика біда, але як люди навернуться, то біда затримається.

17.2.1991 р. - неділя. Пречиста Діва просила, щоб її діти каялися, щоб усвідомлювали собі, що мають одного Отця і одну Матір. Пречиста Діва очікує нас у небі, тому застерігає, що блудимо в ділах. Була одягнута в чорних ризах і тримала дерев'яну вервицю покаяння.

7.7.1991 р. - неділя. Пречиста Діва була одягнута в білі ризи і мала синій вельон, синій пояс і синій плащ. Тримала в руці вервицю, на голові мала корону і була боса. На плащі мала чорні плями. Поблагословила речі, які люди склали на лавочку, а потім промовила: "Не забудьте про зміст свого життя. Мій Син не бажає від вас забагато. Він від кожного жадає лишень стільки, скільки хто може дати. Коли маєте спокуси, усвідоміть собі, що я завжди була з вами і тоді моліться так: *"Непорочна Чистота, поможи мені зберегти чистоту мого серця"*. Бог є Любов, і від вас залежить, як Його приймете. Сказала теж, що ці плями на плащі - то є наші гріхи.

бр. Маркіян ГІТЮК

Продовження в наступному номері.

СВЯТОГО СПАСА В РЕМОВІ

Ремів - це чарівне село у Зборівській єпархії. У селі, на горбочку, серед лип стоїть Спасівська святиня, прикрашена внутрі, як і кожна Божа святиня в Україні. Саме у ті дні перед Преображенням Господнім мали ми місію в селі Білоголовах, і Всеч. о. парох, що проживає в селі Мильно, запросив нас ласкаво на празник. По закінченні святої місії у Білоголовах я і сестри йосафатки Єлисавета і Мирослава поїхали автобусом з іншими прочанами на празник.

До празничної св. Літургії стало чотири священики: Всеч. оо.: парох Роман Біль, парох з Загір'я Зборівського району, Ярослав Возняк і парох з Залізців Григорій Кутний та й я. Гарно співав хор, і при кінці відправи мав я святочне слово на тему: "Ти єси Син мій... я собі його уподобав". Згодом промовив о. парох і дякував усім, що зблизька і здалека прибули на празничний день. Возношено многоліття священикам і присутнім мирянам. Сестри Йосафатки зайнялись продажем релігійної літератури, а присутні виявили належне зацікавлення нею.

Обід відбувся для священиків і сестер у домі сестриці. Була нагода порозмовляти та й забавитися, як це зробили й інші прочани та гості в цім селі на празнику. Молодь проходжувалась по селі та нав'язувала знайомства, які звичайно кінчаються ставанням на рушники у церкві. Ми вельми задоволені вернулися вже під вечір до Білоголов, щоб завтра ранком податися до Львова. Щиро дякуємо за ці запросини на празник.

"Сповідайтеся добре!"

Цю дуже корисну книжку переклав українською мовою о. диякон Євген Кулицький, який довгі роки прожив в Аргентині коло столиці Буенос-Айреса. Зразу рукопис був у мене. Та коли на просьбу одної сестри служебниці дати їй щось до читання, показалося, що це прекрасна книжка навіть і для посвяченої Богові особи. Рішився її видати в видавництві оо. Василіян у Прудентополі. Теперка маємо її новий наклад в видавництві Отців Василіян у Львові. На місіях ця книжка сильно розходиться, і люди мають велику духовну користь з її читання. Ото запрошуємо усіх її собі придбати.

Володар БУЖКО

ТОРТА НЕ ПЕЧЕТЬСЯ

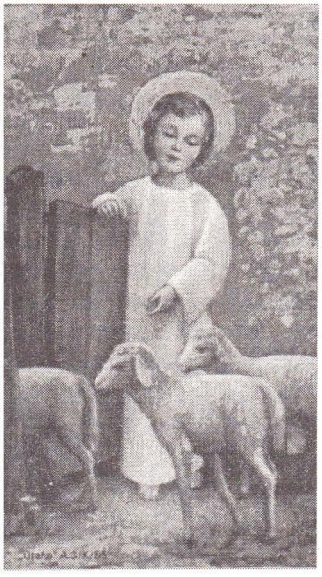

Дитяча місія. Отець говорить про Божі заповіді. Є такі діти, що гарно вміють їх вичислити. Коли запитав їх о. місіонар, хто їх так гарно навчив це, то відповідають, що самі взялися та й навчилися і знають та й пам'ятають.

Таких дітей варто похвалити, бо коли дитина все вміє читати, то чого чекати, щоб мати чи бабуня вчили таку розумницю катехизмової частини. Це лишнє, бо сама дитина, знаючи грамоту, може таке здобути.

Діти уважно слухають розповіді про того Івасика, що замість послухати матері і нарубати дров та докинути до печі, бо саме мама місила тісто на хліб, то він собі пішов з рогаткою бавитися на оболонні. Ясно, що хліб не міг випектися та перекис і годі було його їсти. Другого дня рано Івасик розплакався на сніданку, бо в хлібі був закалець на палець і такого квасного хлібця він не міг спожити. Їв, ясно, рано кромку, але й її покинув та й голодний подався у школу. Тут, замість уважати, тільки і думав, що він голодний.

Кому він зле зробив, що матері не послухав? Загал дітей каже, що зробили це Богові. А отець поправляє думку малих. Бога - діти - образив, але найбільше самому собі пошкодив, бо голодний пішов до школи... Так само попалося Марійці, що не хотіла піти до джерела та принести води матері помити начиння. Вечером мати лишила її таріль немитим, і вона, як пішла по воду, то домашні повечеряли, а їй оставили лиш залишки їжі. Їй годі снилися цигани... Бо хто голоден, то, кажуть, що вони будуть снитися...

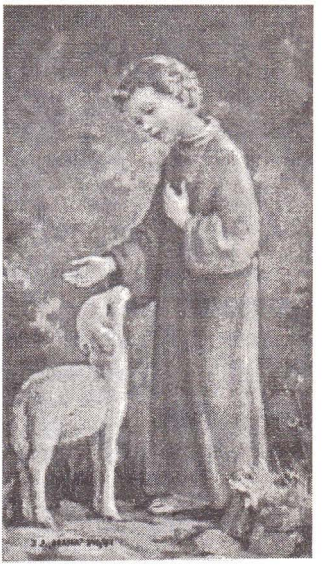

Потому питає отець місіонар дітвору про різні речі, які вони повинні знати та й поволі звикати до праці та роботи. Говорить про хліб і чи хто вміє його спекти. Декотрі старші дівчата вже й пробували пекти та й вміють варити борщ і ліпити вареники чи пироги. Тоді питає, чи вміють вони спекти торта, а малий Юрчик голосно обзивається: "Торта не печеться..." Одна з дівчат зараз же пояснює, що треба перекладати паляниці і зверху прикрасити. Дітвора на слова малого Юрчика довго сміялася, бо було їм дивно, що такий малий, а вміє добре спостерігати. Чи ви, діти, теж спостережливі? - питає вас отець місіонар...

КАЛЕНДАР «СВІТЛА» У КОЖНУ ХРИСТИЯНСЬКУ СІМ'Ю!

"Календар «Світла»" - широко й об'єктивно висвітлює життя українських греко-католиків. Тому читач цього щорічника завжди буде добре ознайомлений з перебігом церковних подій в Північній чи Південній Америках, Європі, Австралії, в Україні.

"Календар «Світла»" - це вдумлива мандрівка сторінками Святого Письма і душевна бесіда з Божими Слугами.

"Календар «Світла»" - це сторінки української та всесвітньої історії і можливість постійного спілкування з братами і сестрами всіх континентів.

Видають щорічник Отці Василіяни.

Придбати «Календар Світла», шановні читачі, Ви зможете за адресою:

м. Львів, вул Б. Хмельницького, 36
Святоонуфріївський монастир Отців Василіян.